

Bányász–Kohász–Erdész Találkozó Tatabánya

Több, mint félezer a selmebányai közös Alma Materhez tartozó szakember gyűlt össze Tatabányán a találkozóra. Minden bizonnyal van elfogadható vagy legalábbis levezető magyarázat arra, hogy miért volt oly kevés erdész a helyszínen – még a helyi erdészeti részvénytársaságtól is csak hírmondóval találkozhattunk –, de hát úgy látszik, hozzá kell szoknunk szakmánk akadozó kommunikációjához. Nem volt felhőtlen a megnyitó. Sötét fellegek gyülekeztek felettünk. Mire elérkezett a megnyitó ideje, orkánszerű szél söpört végig a sátrak között. Oly hirtelen csapott le a vihar, hogy a három ejtőernyőst, akik ugrásukkal nyitották tulajdonképpen a találkozót, igencsak bajba kerültek. Falevélként sodorta őket a szél, és áztatta az ernyőket a már szinte vízszintesen zuhogó trópusi eső. Oly félelmetes volt alulról nézni e három derék ember kiszolgáltatottságát, hogy a részletes ünnepi beszámoló helyett *Mészárovcics György* ejtőernyőssel folytatott későbbi beszélgetést idézem. Annál is inkább, mivel szakmáink helyzete szimbolikusan azonosnak tűnik a léglovagok ugrás utáni helyzetével.

*

Pécs felé autózva a dunaújvárosi elágazás után néhány kilométerre találha-

tó a kisapostagi repülőtér. Jobbára a vitorlázó gépeket és a kiszolgáló gépmadarakat találjuk a gyepon. Itt dolgozik gondnokként *Mészárovcics György*, aki az erdész–bányász–kohász találkozón az erdészszáslóval a kezében ért volna földet a nagy sátor előtt lefektetett célkeresztben. Az 1945-ben született mokány keménykötésű repülőssel a kisapostagi reptér gypére heveredve beszélgettünk arról a számára iszonytató fél óráról, amit átélt a tizenháromezerhárom-

száztizedik ugrása alatt. Pedig mint az ugrásszámokból is látható, nem ma kezdte a levegőben való közlekedést. A budaörsi reptér mellett gyerekeskedett, így nem csoda, hogy vonzotta a repülés és az ejtőernyősök mélységesen összetartó közössége. Az első ugrására 17 éves korában került sor. Természetesen kötött ugrás volt, ami annyit jelent, hogy a kioldókötél a repülőbe van erősítve,

így ugrás után azonnal nyitja az ugró ernyőjét. Ma már igen korszerű berendezés segíti az ugrót – mondja *Mészárovcics György*. Ez a szerkezet be van állítva a zuhanási sebesség és a magasság függvényébe és automatikusan nyit. Volt olyan eset, hogy ennek hiánya majdnem végzetes balesetet okozott. Az történt, hogy ugrás után összeütközött a két ugró, és az egyik elájult. Az utánuk következő ezt észrevette, és hozzá lavírozott, majd kioldotta az ernyőt. Így ért ájultan földet az ugró, és megmenekült a biztos haláltól.

Örömmel vállaltam a tatabányai rendezvényre a felkérést. Nem is volt semmi baj az ugrásig. Kedvező, 2–4 mp/m volt a szélesebesség. Láttuk ugyan a zivatarfelhőket nyugatról, de azt gondoltuk, hogy megelőzzük, s mire odaér, mi már régen a földön vagyunk. 1000–1100 méterre emelkedtünk. 600 méteren ki-dobtuk egy célszalagot. Annak iránya és sebessége határozza meg az ugrás kezdetét. Kiugrottunk. Alighogy süllyedni kezdtünk, nyakunkba csapott a vihar. Olyan erővel, hogy lehetetlen volt tartani az irányt. Szinte semmit nem süllyedtem. Átvillant rajtam, hogy mi-csoda szégyen lenne, ha nem érném el a célkeresztet. De néhány pillanat múlva már a legkisebb gondom volt a cél-tévesztés miatti kesergés, mert körülvelt az a fekete viharfelhő, mely jóval száz kilométeres sebesség felett rontott ránk.

Semmit sem láttam, csak éreztem,

Fotó: Ormos Balázs

hogy visz, sodor az orkánszerű szél. No, mondom magamban, az erdészek hősi halottja leszek. Mert felrémlt, hogy délkeleti irányban néhány magas gyárkémény meredezik. Alatta pedig a panelházakból álló lakótelep. A szél ereje nem csökkent. Folyton hátrapislanlva vártam a gyárkéményeket. Közben eszembe jutottak az ugrótársaim. Mi lehet velük? Végre ki-keveredtem a felhőből, de a szél dobált, csavart néhány-száz méterre az erdő felett. Egy kőbánya felé sodródtam. Már csak az járt az eszemben, hogy földet tudok-e érni úgy, hogy ne sérüljön meg a százazreket érő paplanernyőm. De továbbra sem hagyott el a szerencsém, egy öt-hat méter magas fiatalos felé lavíroztam és szépen rásimultam a lombokra. Sem nekem, sem az ernyőnek nem lett semmi baja. Mint később megtudtam, egy fiatal kőrisesen értem földet. Illetve lombot.

Mészárovs György hosszan hall-

gatott és némán csak a fejét csóválta. Látszott, hogy hónapokkal a történetek után sem akarta elhinni, hogy ilyen szerencsésen megúszta a kalandot.

Ott a MIG-17-ben – mutat a bejárat melletti betonra erősített kiszuperált sugárhajtású katonai gépre – mindenféle fiókák csipognak nyár elején. Most is volt benne veréb, seregély meg három vércsefiók. Kettő kicsit korán akarta utánozni a repülőgépeket, és a földre huppantak. Madárvédőket hívtunk ki, akik kezelésbe vették őket és visszatették a fészekbe a póruljárt fiókákat. Végül is ez a történet is jól ért véget – mosolyodott el Mészárovs György.

Mikor elkészöntem, megkért, hogy ne felejtsem el megemlíteni *Pölöskei Jánost* és *Szabó Istvánt*, akikkel együtt ugrott azon a nevezetes erdész-bányász-kohász találkozáson.

Szerencse fel!

Pápai Gábor

Négyszemközt a természettel

2002. év első felében egy magánkiadó képzőművészeti album megjelenését tervezi „Négyszemközt a természettel” címen.

A természet és az élővilág egyedei, a flóra és fauna kezdetektől fogva kedvelt és gyakori témája a képzőművészetnek, művészeti alkotásoknak. Kiemelkedő alkotások sora példa arra, hogy a természetábrázolás az emberi kultúra egészének maradandó értékévé vált.

Az album megjelenésével a kiadó azt kívánja bizonyítani, hogy ez a hagyomány töretlen. Az ezredfordulón alkotó művészek ambícióval, tehetséggel és alázattal fordulnak a természeti értékek felé, alkotásaikban megörökítve annak szépségét, intim pillanatait, történeteit, esetenként drámai eseményeit.

További célja az albumnak, hogy elősegítse a természeti értékeknek, ezen belül hazánk növény- és állatvilágának minél szélesebb körű megismerését. A képzőművészet a maga sajátos eszközeivel segít annak felismerésében, hogy a természet szeretete, annak óvása, védelme az emberi lét feltétele.

Az album három fejezetből áll. Az első részben azok a látogatható hazai múzeumok, köz- és magángyűjtemények szerepelnek, melyek kiállításain rendszeresen helyet kap a természet megjelenítése, a kapcsolódó képzőművészeti alkotások bemutatása. A második rész a képzőművészet megjelenését, megismerhetőségét közvetlenül segítő szervezetek tevékenységét foglalja össze. A harmadik és egyben fő fejezet az ezredfordulón tevékenykedő, alkotó képző- és iparművészeket mutatja be rövid életrajzzal és egy-egy alkotással. A képzőművészeti alkotások témája a természet, az erdei, mezei, vízi életterek, s azok szereplői.

A színes albumban megjelenő közel hetven alkotóművész több kiállításon mutatkozik be az elkövetkezendő egy év alatt.

A sorban az első a 2001. szeptember 28-án nyíló bemutató lesz, melynek a gödi Nemeskéry kúria galériája ad otthont. Ezt követi október utolsó hetében a Somogyi Erdészeti és Faipari Rt. központjában látható kiállítás. 2002. március 4-én a Környezetvédelmi Minisztérium „Zöld Pont” Galériájában lesz a harmadik kiállítás megnyitója. Végül a soproni Erdészeti Múzeumban tervezett bemutató zárja, ahol 2002. november közepétől december közepéig lesznek láthatók az alkotások.